

(א) ז"ל גבורא ואמרי לה אש כפר גבור חיל קי איתא בגמילה יח.]. (ג) [לקמן טו: א]. (ד) ז"ל חומה בה"א וכו'א ביבמות סד: וכו'א להדיא בש"ע אה"ע סימן קטט סעיף לז, (ד) ז"ל חומה. הש"ל, (ט) [נעלל מת. סא.], (י) [ז"ל ונתן ושיך למטה דלגליל (ט) ח] ע"י מהרש"א, (ט) [ז"ל ומינא בלויס אחר, (י) וכן מוכח כפי המקבל ק"י: דקאמר דנתתן מטה ומפך ומלאי יתנו כר או כסת או מחללת להאילו לשפיכה אלא דנתתן לו מפך מטה דלאוי גס לסמיכה. מ"י,

תורה אור השלם

1. פי' ונתת אפם הבישה דוירחם פי' אפרה אלקה אחר' מאהבי נגני לחמי ומימי צמרי ופשותי שמיני יושקיי: הושע ב ז
2. וחקם חנה אהרי אבקה בעה ואחרי שתה ועלי הבדן ישב על הפסא על מזוזת היכל ה': שמואל א א ט
3. וישכמו בבקר אר' וישתדו לפני ה' וישבו ויבאו אל ביתם ויקרחה וידע אלקנה את חנה אשתו ויקרחה: שמואל א א ט

מוסף רש"י

דאורחה דידה. לנטת משפתמו עשין ק' (יע"ל ח"ח.

אף על פי פרק חמישי כתובות

סה.

**עין משפט
גר מצוה**

קיה א מיי פכ"א מהל' אסורי ביאה הלכה טו סגמ עשין מת טור ש"ע א"ח סימן רמ סעיף ג' וטוש"ע אה"ע סימן כה סעיף ז:

ק"ב ב מיי פ"ב מהל' אשמות הלכה י יא

סגמ עשין מה ולאין פח

טוש"ע אה"ע סימן ע סעיף ג:

לעזי רש"י

מדריג"ש.

כוסות עשויות עץ מגיד.

תוספות ר"ד

מתיבי רגילה נותנים לה כוס א' רגילה שאני נתי כוס א' יפה לאשה שנים (שור) [ניולין] הוא לה ג' תובעת בפה ד' אפי' חמור תבעה אינה מקפדת א"ר לא אמרן אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה משהרה. אר"י מנין לאכסנאי שאסר בחשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וגו' וידע אלקנה את אשתו השתא אין מעיקרא לא: (הימא) [חומא] דביתוהו דאביי איתא לקמיה דרבא אמרה פסיקי לי מזונות פסק לה פסיקי לי חמרא אמר לה ידענא ביה בנחמיא (א) דלא הוי משקה בשופריו [כי הא] לך חמרא א"ל בחיי דמר דהוה משקה לי בשופריו כי האי פי' בבביות (מרויבס) [גולויס] כוונת: דביתוהו דר"י בריה דרבא איתא לקמיה דר"ג בריה דר"י א"ל פסקו לי מזוני פסק לה פסיקי לי חמרא פסק לה א"ל ידענא בהו בבני מתוה דרגילו דשתו חמרא: דביתוהו דר"י בריה דר"מ מדויל איתא לדינא קמיה דר"י א"ל פסקו לי מזוני פסק לה פסקו לי שיראי א"ל שיראי למה לך א"ל לחברך ולחברותך פי' [להנאותן] [להתנאות בהן] בפני הבירות ולא אבתוה מכבודי הראשון ומכאן מוכח וגם ממאי דאמרין לקמן מותר בלאות אלמנה ליהרשם שחייבים

(א) גירסת רבנו כנאן אט מוקדקין ואולי דעס"ה וע"ל כמו דלמא נגמ'.

אין ז"ד פוסקין יינוס לאשה. שהיין מרגילה לתמות תשמיש: רגילה שאני. כיון דאינו חידוש לה כבר דעה זו ואינו מוזיא לכה: לליקי קדשה. להטעים תבשיל: **סובעט כפה**. תשמיש: **וינאו אל זיסס**. והדר וידע אלקנה את חנה: **חומא**. זה שמה: **שופרו**. גזעיס ארוכיס שקורין מדיריג"ש [פלידריג"ן]:

כי האי. כמדת אמתי חרועי: **סבועט לכה רב חסדא**. תבע את אשתו לתשמיש: **זקולפי דשידה**. זמנעול של ארגו: **קטלס לך סלס**. שכבר ניסת לג' ומתו כלומר ביבמות כפ' הבא על יבמתו (דף סד:): **למיקטול אחרניא**. שבאת להראות יופיך שיקפוץ איש עליך: **לחצרך ולחצרוך**. שלא לחצוה על הצריות מכבודי הראשון לא בפניך ולא בפני חזיריך: **מפך ומחללת למה לה**. הרי עור שטוח על מטה טוב מן המפך. ומשי זאמרא דמלו פוריא זכנלי זמקוס שאין רגילין לעשות שטיח עור למטה אלא סירוגי חללים: **ומצגר לה**. מלערי לה ומוקינין אותה. **לשון צוגרת: אי דאורחה**. דרך צנות משפחה: **אורחיה**. דרכו לישן על כרים וכסמות ואנן קיימא לן בעלה עמו: **כי אוילנא**. ואני משרה אותך על ידי שליט שקילנא להו כדלמי: **וכי אסינא**. ומשכני עמי מיימינא להו: **ושקלס לדידי**. מפך שלי או אס אקנה כר וכסת משלי: האי

סאתים יין לציקי קדרה מערב שבת לע"ש אמרה להן כך תפסקו לבנותיכם תנא שומרת יבם היתה ולא ענו אחריה אמן תנא כוס אחד יפה לאשה שנים ניוול הוא שלשה תובעת בפה ארבעה אפילו חמור תובעת בשוק ואינה מקפדת אמר רבא לא שנו אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה לית לן בה והא חנה דבעלה עמה הואי אכסנאי שאני דאמר רב הונא אמרין לאכסנאי שאסור בתשמיש המטה שנאמר וישכימו בבקר וישתחוו לפני ה' וישבו ויבאו אל ביתם הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויוכרה ה' השתא אין מעיקרא לא חומא דביתוהו דאביי איתא לקמיה דרבא אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא א"ל ידענא ביה בנחמי דלא הוה שתי חמרא אמרה ליה חיי דמר דהוי משקי ליה בשופרו כי האי בהדי דקא מחוייא ליה איגלי דרעא נפל נהורא בני דינא קם רבא על לביתיה תבעה לבת רב חסדא אמרה ליה בת רב חסדא מאן הוי האידינא בני דינא אמר לה חומא דביתוהו דאביי נפקא אבתרה מחתא לה בקולפי דשידא עד דאפקה לה מכולי מחווא אמרה לה קמלת לך תלתא ואתת למיקטל אחרניא דביתוהו דרב יוסף בריה דרבא אתאי לקמיה דרב נחמיה בריה דרב יוסף אמרה ליה פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה אמר לה ידענא בהו בבני מחווא דשתו חמרא דביתוהו דרב יוסף בריה דרב מנשיא מדויל אתאי לקמיה דרב יוסף א"ל פסוק לי מזוני פסק לה פסוק לי חמרא פסק לה פסוק לי שיראי אמר לה שיראי למה אמרה ליה לך ולחברך ולחברוך: ונתתן לה מטה ומפין וכו': מפין ומחצלת למה לה דיהב לה אמר רב פפא באתרא דנהיגי דמלו פוריא בחבלי דמבגר לה ת"ר אין נותנין לה כר וכסת משום ר' נתן אמרו נותנין לה כר וכסת היכי דמי אי דאורחה מאי מעמא דת"ק ואי דלאו אורחה מ"ט דרבי נתן לא צריכא כגון דאורחיה דידה ולאו אורחה דידה תנא קמא סבר אמר לה כי אוילנא שקילנא להו וכי אתינא מיייתנא להו בהדאי ורבי נתן סבר אמרה ליה זימנין דמיתרמי בין השמשות ולא מצית מיייתי להו ושקלת להו לדידי ומגנית לי על ארעא: ונתתן לה כפה: אמר ליה רב פפא לאביי האי

אחרי אב"ה. כמו אחרי אכלה מפיק ה' משמע ואף על פי שלא אכלה כדכתיב ותצבה ולא תאכל מ"מ אית לן למידעש הכי ותקס חנה אחרי שעת אכילתה שהיה לה לאכול ואחרי שמה אלקנה וציתו חוץ ממנה שלא היה לה לשמות ולכך ויחשבה עלי לשכרה: **שתה ולא שתת**. מדלל קאמר ואחרי שמתה דומיא דאכילה

שמלה צה אי נמי אחרי אכול ואחרי שמה כדכתיב (משלי כג) אכול ושמה יאמר לך ומדשני קרא צדצוריה דריש הכי כדמפרש לקמן: **אב"ה ולא אב"ה**. בתמיה וכי מדוש כמו כן שאין פוסקים מזונות לאיש: **מבד"י בגוה קא עסיק קרא**. דהא כתיב חנה בקרא וכתיב נמי אכלה אס כן לכתוב נמי שמתה או לא לכתוב קרא צגוה ולכתוב אכל ושמה: **רגילה שאני דאמר ר' חיינא בו'**. וא"ת ומאי ראיא כריך על זה דצברייתא גופה קמני רגילה משמע דווקא רגילה ויש לומר דר' אלעזר נמי איירי צרגילה דאי צאנינה רגילה כלל צפני בעלה פשיטא דאין פוסקין דאטו יש לנו ליתן לה שאין בעלה נותן לה כשהיתה עמו לך כריך לאחוי מדרבי חיינא שיש רגילה שנותנים לה כגון צרגילה שני כוסות: **א"י"גה רגילה בפני בעלה א"א כוס אחד בו'**. וזהו פירוש דכתיב שמואל רגילה נותנין לה כוס אחד היינו צרגילה צפני כוסות ודקאמר שאינה רגילה נותנין לה שני כוסות היינו צאנינה רגילה שהיו נותנין לה שני כוסות אלא כוס אחד כן נותנין לה כלל שלא צפני בעלה:

לציקי קדרה. אכרייתא קאי כלומר מצרייתא לא תקשי אכל מילתא דשמואל לא מיפרשא אלא כדשניין: **ונותנין לה מטה ומפין**. אע"ג דלגבי סדור אמרין צהמקבל (ב"מ דף ק"ג: ושם) דנותנין לו מטה ומטה ומפך משום דשמא גבי אשה לא (א) הטריחוהו חממים כ"כ דאפשר לה שמלך ד' אמות אחר אכילה (ט): **מפין ומחצלת אמה אה**. ר"ת לא גרס מפך ומחללת אלא ומחללת למת דמפך הוא כן ורואי גס לסמיכה ונהי דלשכינה אין כריך דהא אית לה מטה (א) לסמיכה מיהא צריכה: **ושקלת להו לדידי**. פירש כקונטרס ושקלת לדידי מפך שלי ואין להקשות א"כ מסגי לה צפני מפין דשמא נמתך שהוא מעוגג שעד עתה הורגל לשכב על כר יטול שני מפין לעצמו ורבינו יצחק בן רבי מאיר ז"ל לא גריס ושקלת לדידי ואינה מתרעמת אלא שרואה לעלות עמו ולשכב על כר אע"פ שלעצמו אין לו עכשיו וכן משמע דלסמור טענה דקא טעין בעלה אליבא דרבנן קא אמי: